

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákovy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **T. V. T.**, zast. JUDr. Lucií Poliakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Panská 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, č. j. 49 Az 39/2013 - 72,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, č. j. 49 Az 39/2013 - 72, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 5. 2013, č. j. OAM-24/LE-BE02-ZA04-2013, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Lucií Poliakové, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 5. 2013, č. j. OAM-24/LE-BE02-ZA04-2013, rozhodl žalovaný, že se žalobci (dále jen „stěžovatel“) neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení §§ 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“); ten ji však rozsudkem ze dne 11. 11. 2013, č. j. 49 Az 39/2013 - 72, podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud konstatoval, že důvody uváděné stěžovatelem nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a na projednávanou věc nelze aplikovat ani ustanovení zákona o azylu o doplňkové ochraně. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce se snažil pouze zakrýt skutečnou příčinu žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou je jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 187/2004, sp. zn. 2 Azs 423/2004, sp. zn. 3 Azs 119/2004 a sp. zn. 3 Azs 22/2004 uvedl, že je třeba požadovat, aby žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pokud možno co nejdříve po příchodu na území České republiky, řízení o udělení mezinárodní ochrany není prostředkem k legalizaci pobytu na území České republiky a není ani náhradním řešením v situaci, kdy se žadatel již delší dobu zdržuje na území České republiky. Krajský soud dále potvrdil závěr žalovaného, že obavy stěžovatele z možného trestního stíhání v zemi původu v souvislosti s jeho tamní kriminální činností jsou pouhou stěžovatelovou spekulací. Přestože za výrobu a distribuci drog může být v určitých případech ve Vietnamu uložen až trest smrti, stěžovateli nebylo dle jeho výpovědi známo, zda je ve své vlasti z něčeho obviněn a zda je vůči němu vedeno trestní stíhání. Svou obavu stěžovatel opíral jen o zprávu rodinných příslušníků z roku 2010, podle níž se o jeho pobyt zajímá policie. Stěžovatel v řízení před správním orgánem ani nezmínil dopis svého kamaráda, který předložil až při jednání soudu dne 11. 11. 2013. Žádost o udělení mezinárodní ochrany přitom stěžovatel podal až počátkem roku 2013 po umístění do zařízení pro zajištění cizinců z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky a poté, co kontaktoval vietnamský zastupitelský úřad s žádostí o vydání nového cestovního dokladu. Za této situace nemohl žalovaný shledat relevantní skutečnosti, na základě kterých by mohl usoudit, že stěžovateli v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Skutečnost, že stěžovateli *měl být trest smrti uložen*, zmínil stěžovatel teprve při jednání krajského soudu 2. 9. 2013, jde proto o skutečnost novou. V této souvislosti krajský soud nevyhověl návrhu stěžovatele na doplnění dokazování ohledně správnosti tlumočení v řízení před správním orgánem, neboť podle obsahu správního spisu byly stěžovatelovy výpovědi tlumočeny a stěžovatel k jejich protokolaci neměl žádné připomínky. Krajský soud dovodil, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze akceptovat domněnku, že stěžovatel může uvést jen „něco“, a že je povinností správního orgánu všechny okolnosti domyslet a další informace „vypátrat“. Ustanovení § 19 odst. 1 zákona o azylu přitom vylučuje, aby se správní orgán obrátil na státní orgány Vietnamu a zjistil, zda stěžovatel v případě návratu do vlasti bude trestně stíhán či nikoli, jak stěžovatel požadoval. Krajský soud zdůraznil, že stěžovatel byl řádně poučen o povinnosti uvést všechny rozhodné okolnosti pro posouzení žádosti, ale své povinnosti nedostál. Jestliže stěžovatel teprve při jednání krajského soudu uváděl nové okolnosti, přestože z jeho výpovědi je zřejmé, že o nich věděl již v době, kdy o

pokračování

mezinárodní ochranu požádal, nelze než konstatovat nevěrohodnost jeho tvrzení. Byl to totiž sám stěžovatel, kdo obdobné potíže vůbec nezmínil a je věcí jeho úvahy, zda v souvislosti s dalšími informacemi, které dosud „zamlčel“, případně s novými důkazy, které dosud nepředložil, požádá znovu o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud dále uvedl, že ani stěžovatelův vztah k přítelkyni, s níž nežije ve společné domácnosti, za situace, kdy ani neví, zda došlo k rozvodu jeho manželství v zemi původu, nemohl krajský soud označit za „*natolik dlouhodobý a intenzivní*“, aby byl důvodem pro užití doplňkové ochrany.

II.

Z obsahu kasační stížnosti stěžovatele

[3] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včasnou kasační stížností z důvodu porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a to podle obsahu kasační stížnosti (vymezení stížných námitek) jen co do výroků I. a II., jimiž byla žaloba stěžovatele zamítnuta, a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení mezi účastníky. Z obsahu kasační stížnosti je přes formulaci petitu kasační stížnosti nepochybné, že stěžovatel nenapadá výrok III. rozsudku krajského soudu, kterým byla jeho zástupkyni přiznána odměna za jeho zastupování v řízení před krajským soudem.

[4] Stěžovatel konkrétně uvádí, že v žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítl, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Namítl rovněž, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě důkazů, které ve spise vůbec nejsou, rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť důkazy jsou označeny nekonkrétně, není zřejmé, z jakých důkazů žalovaný vycházel. Krajský soud již pro tyto vady řízení měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, přesto tak neučinil. Stěžovatel dále namítl, že se obává návratu do své vlasti, neboť mu tam reálně hrozí trest smrti, tato skutečnost byla žalovanému známa, avšak předtím, než vydal napadené rozhodnutí, se ani nepokusil učinit dotaz na příslušné orgány Vietnamské socialistické republiky ohledně skutečností uváděných stěžovatelem, které se týkají jeho trestního stíhání, stavu tohoto stíhání a možného uložení trestu smrti. Jako další důvod pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl soužití se svou přítelkyní (tj. zachování rodiny), která je nyní v jiném stavu. Tento důvod však žalovaný ve svém rozhodnutí nevzal v potaz. Krajský soud se při vypořádání se žalobními námitkami ztotožnil se závěry žalovaného a nepřihlédl k důkazům ze strany žalobce, které byly předloženy, dále neposkytl žalobci dostatečnou lhůtu k obstarání dalších důkazů z jeho vlasti ohledně trestního stíhání jeho osoby (což je časově náročnější proces).

III.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby byla kasační stížnost stěžovatele odmítnuta jako nepřijatelná, příp. byla zamítnuta.

[6] Žalovaný setrval na svém stanovisku, že napadené rozhodnutí vydal v souladu se zákonem a kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. Stěžovateli poskytl dostatek příležitostí uvést vše, co považuje z hlediska své žádosti o mezinárodní ochranu za důležité, a to i poté, co mu byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Jestliže v takové situaci stěžovatel neuvedl informace, které mohl uvést a na které se odvolával teprve v řízení před krajským soudem, nelze následky takového přístupu přičítat k tíži správního orgánu. S poukazem na ust. § 19 odst. 1 zákona o azylu uvedl, že nejsou opodstatněné ani kasační námitky stěžovatele o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu v důsledku neučinění dotazu na příslušné orgány Vietnamské socialistické republiky. Dále odkázal na své vyjádření k žalobě a obsah napadeného rozhodnutí.

IV.

Hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval otázkou, zda význam posouzení kasačních námitek podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nebylo-li by tomu tak, musela by být kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítnuta.

[9] K důvodům přijatelnosti se kasační stížnost stěžovatele sice přímo nevyjadřuje, z velmi stručného vymezení kasačních důvodů lze však ještě dovodit, že podstatné a hlavní stížní námitky, jakož i důvod přijatelnosti kasační stížnosti, je spatřován v tom, že žalovaným a krajským soudem, který se s napadeným rozhodnutím žalovaného ztotožnil, byla nesprávně vyhodnocena možnost aplikace § 12 až 14a zákona o azylu. Krajský soud se dále nesprávně ztotožnil s názory žalovaného, že obavy stěžovatele z možného trestního stíhání (a uložení trestu smrti) jsou jen spekulací stěžovatele, aniž by krajský soud přihlédl k důkazům stěžovatelem předloženým a poskytl mu dostatečnou lhůtu k obstarání dalších důkazů z jeho vlasti ve vztahu k trestnímu stíhání jeho osoby. Současně skutkový stav zjištěný žalovaným a krajským soudem nemá oporu v obsahu spisu (provedených důkazech), skutkový stav byl zjištěn nedostatečně a již rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné.

[10] Z výše uvedeného rovněž plyne, že obsahem kasační stížnosti stěžovatele nejsou jen důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. neprovedení navržených důkazů krajským soudem, ale rovněž z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím

pokračování

řízení, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.

[11] Ve vztahu k otázce ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je třeba předně uvést, že stěžovateli byla soudní ochrana poskytnuta již individuálním projednáním jeho věci krajským soudem. Další postup ve správním soudnictví, tedy projednání věci Nejvyšším správním soudem, je pak podmíněn přesahem jeho vlastních zájmů.

[12] Zákonný pojem přesah vlastních zájmů, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Pokud jde o jeho interpretaci, ta byla podána například v usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán toliko v případě rozpoznatelného dopadu řešené otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti.“*

[13] O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat v případě, kdy se kasační stížnost týká otázek, které nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu či jsou řešeny rozdílně. Kasační stížnost bude dále přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. Tzn., že Nejvyšší správní soud ve výjimečných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v projednávané věci hrubě pochybil při výkladu práva. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, neboť se krajský soud při posouzení skutkových okolností dané věci dopustil zásadního pochybení (viz podrobněji níže), které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (čtvrtý důvod přijatelnosti).

[15] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zároveň zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] K námitce neprovedení důkazů krajským soudem je možné uvést, že z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud nepominul žádný z důkazních návrhů stěžovatele. Nevyhověl-li jim, přičemž své rozhodnutí patřičně odůvodnil, jeho postupu nelze nic vytknout.

[17] K důkaznímu návrhu vztahujícímu se *k odsouzení* k trestu smrti, jenž měl být stěžovateli údajně uložen v domovské zemi, krajský soud uvedl, že se jedná o skutečnost v průběhu řízení před žalovaným nenamítanou a odkázal v této souvislosti stěžovatele na případnou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu a návrh na doplnění dokazování ohledně správnosti tlumočení odmítl s odůvodněním, že z obsahu spisu není pochyb o tom, že stěžovateli byly jeho výpovědi tlumočeny a k protokolaci neměl žádné připomínky.

[18] Ve vztahu k problematice provádění důkazů ve správním soudnictví lze kupř. odkázat na rozsudek ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 Afs 86/2007 - 79 (dostupný také na www.nssoud.cz), v němž zdejší soud konstatoval, že oprávnění soudu rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, je spojeno s povinností odůvodnit, co ho vedlo k přijatému závěru a proč považuje provedení důkazu za nadbytečné. Těmto požadavkům krajský soud z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozsudku dostál, neboť přehledně vysvětlil, z jakých konkrétních důvodů nepřistoupil k provedení stěžovatelem navržených důkazů.

[19] Nelze přisvědčit ani stížní námitce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval soužitím stěžovatele s jeho přítelkyní. Zdejší soud v této souvislosti zdůrazňuje, že předmětem jeho přezkumu je rozsudek krajského soudu, který neměl důvod se touto námitkou stěžovatele zabývat, neboť ji v zákonné lhůtě neuplatnil. Stěžovatel na své soužití se svou přítelkyní v řízení před krajským soudem poukázal poprvé teprve u jednání dne 2. 9. 2013, přestože napadené rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno ve středu 5. 6. 2013 a patnáctidenní lhůta k podání žaloby podle § 32 odst. 1 zákona o azylu uplynula ve čtvrtek 20. 6. 2013. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. přitom lze žalobu rozšířit na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, což stěžovatel ve vztahu k předmětné námitce neučinil, tato námitka (žalobní bod) je proto opožděná. Přesto se s touto námitkou krajský soud vypořádal na straně 86 svého rozsudku, když se ztotožnil s názorem žalovaného, že stěžovatelův vztah k přítelkyní, s níž nežije ve společné domácnosti, za situace, kdy ani neví, zda došlo k rozvodu jeho manželství v zemi původu, nelze označit za natolik dlouhodobý a intenzivní, aby byl důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Námitku těhotenství přítelkyně pak stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti, žalovaný ani krajský soud se jí již z tohoto důvodu ani nemohli zabývat (k tomu viz níže).

[20] Z výše uvedeného je zároveň bez pochybností zřejmé, že krajský soud považoval napadené rozhodnutí žalovaného za zcela přezkoumatelné (včetně označení důkazů, z nichž vycházel), rozhodnutí žalovaného v této souvislosti krajský soud rozsáhle cituje a zdejší soud se s tímto hodnocením rozhodnutí žalovaného jako přezkoumatelného ztotožňuje. Žalovaný (i krajský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku) se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi v úvahu přicházejícími důvody mezinárodní ochrany, zcela konkrétně odkázal na důkazy, z nichž vycházel, na čemž nic nemění ani

pokračování

zcela zanedbatelná formulační nepřesnost na str. 2 napadeného rozhodnutí, na kterou stěžovatel v žalobě poukazoval, tato je napravena (lze-li vůbec o nutnosti jakékoli „nápravy“ hovořit) na str. 4 téhož rozhodnutí, kde je konkrétně uvedeno, z jakých podkladů (důkazů) žalovaný při svém rozhodnutí vycházel. Navíc žalovaný při vypořádání jednotlivých důvodů mezinárodní ochrany uvedl, z jakých konkrétních důkazů vycházel. Shodně postupoval také krajský soud. Z rozhodnutí žalovaného i krajského soudu je proto zcela zřejmé, z jakých důvodů považují žádost žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany za nedůvodnou a jeho tvrzení za nevěrohodná. Stížní námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a v souvislosti s tím nesprávnosti rozsudku krajského soudu, který měl z tohoto důvodu přistoupit ke zrušení rozhodnutí žalovaného, proto důvodná není.

[21] Přisvědčit je však třeba námitkám stěžovatele co do hodnocení žalovaným a krajským soudem jeho obav z trestního stíhání a uložení trestu smrti v zemi původu a co do nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[22] Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 1. 2013 s odůvodněním, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, je ženatý, manželka a jejich dvě děti žijí ve Vietnamu. Na území České republiky má přítelkyni A. S. Ve Vietnamu stěžovatel nikde nepracoval, v České republice vykonával dělnické práce. Svou vlast stěžovatel opustil v srpnu 2008 na základě cestovního dokladu a českého víza, neboť mu hrozilo trestní stíhání za obchodování s drogami. O udělení mezinárodní ochrany požádal teprve výše uvedeného dne, neboť mu za obchodování s drogami hrozí ve Vietnamu trest smrti, a proto, že je zde jeho přítelkyně, s níž by chtěl žít. Stěžovatel byl v České republice v roce 2010 odsouzen k trestu odnětí svobody v délce tří let pro pěstování omamných látek. Tyto skutečnosti stěžovatel tvrdil rovněž při pohovoru dne 30. 1. 2013.

[23] Stěžovatel tedy již v řízení před správním orgánem uváděl, že mu v zemi původu hrozí trest smrti za obchodování s drogami, z tohoto důvodu také zemi původu opustil (srov. žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 1. 2013 a protokol o pohovoru se stěžovatelem ze dne 30. 1. 2013). Je tedy třeba posoudit, zda tato tvrzení stěžovatele o skutečném nebezpečí trestu smrti jsou opodstatněná, a pokud ano, zda by taková újma dosahovala intenzity vážné újmy podle v této souvislosti relevantního ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, tj. zda jsou v posuzovaném případě naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany.

[24] Nejprve Nejvyšší správní soud podotýká, že doplňková ochrana by byla stěžovateli udělena, pokud by v řízení o mezinárodní ochraně bylo prokázáno, že jakkoli stěžovatel neuvedl azylově relevantní skutečnosti, uvedl skutečnosti svědčící o tom, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do země původu, hrozilo by mu zde skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a že stěžovatel zároveň nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany země původu, a pokud by se na případ stěžovatele nevztahovaly důvody vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se pak za vážnou újmu považuje: a) *uložení nebo vykonání trestu smrti*; b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu; c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného

konfliktu; či d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Je tedy třeba nejprve poukázat na to, že ne každá újma, jež by mohla být hodnocena jako rozporná s právem demokratického státu, dosahuje intenzity vážné újmy ve smyslu zmíněného ustanovení.

[25] Krajský soud se i v otázce relevance uvedených skutečností ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany ztotožnil se závěry žalovaného, že obavy stěžovatele z možného trestního stíhání v zemi původu v souvislosti s jeho tamní kriminální činností jsou jen spekulací stěžovatele. Přestože Informace MZV ČR, č. j. 123004/2012-LPTP ze dne 5. 12. 2012 uvádí, že za výrobu a distribuci drog může být v určitých případech uložen ve Vietnamu až trest smrti, stěžovateli nebylo dle jeho výpovědi známo, zda je ve své vlasti z něčeho obviněn, zda je vůči němu dokonce vedeno trestní stíhání. Svou obavu opíral jen o zprávu rodinných příslušníků z roku 2010, podle níž se o jeho místo pobytu zajímá policie. Za této situace dle krajského soudu žalovaný správně přihlédl ke skutečnosti, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až na počátku roku 2013 po umístění do zařízení pro zajištění cizinců z důvodu svého neoprávněného pobytu na území České republiky, a poté, kdy kontaktoval vietnamskou ambasádu s žádostí o vydání nového cestovního dokladu. Teprve v řízení před krajským soudem stěžovatel předložil dopis svého kamaráda a až v závěru jednání před krajským soudem uvedl, že mu „*byl uložen trest smrti*“, jde tedy podle krajského soudu o skutečnost novou.

[26] Stěžovatel skutečně až v řízení krajským soudem začal tvrdit, že k trestu smrti v zemi svého původu *již odsouzen byl*, do té doby uváděl, že mu *hrozí trestní stíhání a odsouzení k tomuto trestu*. V tomto směru však nejde dle názoru zdejšího soudu o skutkovou novotu v pravém slova smyslu, ale pouze o jisté doplnění souboru skutečností již dříve uváděných k dané otázce, přičemž pro aplikaci ust. § 14a odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona o azylu postačuje „*skutečné nebezpečí*“ trestu smrti, a nikoliv až jeho samotné uložení a hrozba jeho výkonu.

[27] I kdyby však v případě tvrzení stěžovatele o jeho odsouzení k trestu smrti (popř. o jiných významných skutečnostech) šlo o skutkovou novotu, pak podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z toho by mohl vyplývat závěr, že krajský soud nemůže k těmto novým skutečnostem, které nastaly v době po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přihlížet, neboť nemohly zpětně ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného k datu jeho vydání. Nicméně, otázkou možného odchýlení se od procesní normy obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. se již zdejší soud zabýval. Například v rozsudku ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129, dospěl k závěru, že z tohoto jinak kogentního ustanovení (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) existují výjimky: vedle aplikace § 52 odst. 2 s. ř. s. způsobem prolamujícím uvedenou zásadu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006 - 94) a nutnosti odhlédnutí od tohoto pravidla vzhledem ke specifičnosti věci (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, a ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 712/05), je to i příkaz právní normy, která má před ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. aplikační přednost. Posledně uvedený případ tedy dopadá na situace, kdy je kogentní procesní pravidlo prolomeno jinou normou, která požívá aplikační přednosti. Ve vztahu k § 75 odst. 1 s. ř. s. takovou normou jistě budou ve světle čl. 10 Ústavy ČR i články 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které je třeba pod úhlem mezinárodněprávní zásady „*non-refoulement*“ vykládat tak, že

pokračování

stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila (k aplikační přednosti zásady „*non-refoulement*“ dále srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64 nebo ze dne 28. 4. 2010, č. j. 2 Azs 8/2010 - 75).

[28] V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve věcech mezinárodní ochrany tedy správní soudy primárně vycházejí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž jsou povinny se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany (ovšem ve prospěch žadatele), které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v konkrétním případě neshledaly dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k navrácení do země původu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131). V nyní posuzované věci takové dostatečné záruky shledány nebyly.

[29] V kontextu výše uvedeného pak není pochyb o tom, že ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu slouží nejen k provedení článku 15 písm. a) až c) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, které z jiných důvodů potřebují mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (tzv. kvalifikační směrnice), ale jeho prostřednictvím též k provedení zmíněných mezinárodních závazků, které respektuje nejen Česká republika, ale i ostatní členské státy, jakož i orgány a instituce Evropské unie. K uvedenému je vhodné pro úplnost dodat, že od 21. prosince 2013 je účinná nová kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.

[30] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s hodnocením věrohodnosti výpovědi stěžovatele žalovaným a krajským soudem a shledal v dále uvedeném rozsahu důvodnou stížní námitku směřující k újmě, jež by stěžovateli v případě jeho návratu do vlasti hrozila v souvislosti s jeho tvrzeným trestním stíháním a odsouzením k trestu smrti. V této souvislosti je rovněž důvodná stížní námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť závěry žalovaného i krajského soudu především ve vztahu k (ne)věrohodnosti výpovědi stěžovatele zatím nemají v obsahu správního spisu a provedených důkazech dostatečnou oporu.

[31] Stěžovatel již v průběhu celého řízení před žalovaným i krajským soudem konstantně poukazoval na to, že zemi svého původu opustil z obav před hrozícím trestním stíháním za obchodování s drogami, za které by mu mohl být uložen trest smrti. Žalovaný

a krajský soud se otázkou věrohodnosti příběhu stěžovatele sice poměrně podrobně zabývali, avšak dle názoru zdejšího soudu zde jsou dále významné skutečnosti a důkazy, od kterých odhlédnout nelze a je třeba se jimi podrobněji zabývat. Věrohodnost tvrzení stěžovatele, že má zkušenosti s nelegální činností v souvislosti s drogami, totiž potvrzuje dle názoru zdejšího soudu rovněž skutečnost, že v této činnosti pokračoval i během pobytu na území České republiky, když byl odsouzen pro zločin nepovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. K tomu již v řízení před krajským soudem stěžovatel namítl, že obsahem spisu nejsou podklady týkající se předmětného trestního řízení. Stěžovatel sice dále připustil, že navštívil zastupitelský úřad své země původu, aby získal cestovní doklady, ale již v průběhu řízení před žalovaným (protokol o pohovoru ze dne 30. 1. 2013) uvedl, že později si pro něj nešel právě z obavy, že mu hrozí trest smrti. Stěžovatel dále krajskému soudu předložil s překladem dopis svého přítele ze dne 14. 3. 2012 (v době rozhodování zdejšího soudu nebyl tento dopis s překladem přílohou spisu krajského soudu, proto zdejší soud vycházel ze skutkových zjištění krajského soudu uvedených v rozsudku), v němž bylo stěžovateli sděleno, že byl zatčen jiný stěžovatelův přítel, který při soudním jednání uvedl i stěžovatelovo jméno. Tomuto příteli, který vše vypověděl, což bylo vyhodnoceno jako polehčující okolnost, byl udělen trest odnětí svobody na doživotí, dalšímu kamarádovi stěžovatele byl udělen trest odnětí svobody na 16 let a další pachatelce byl udělen trest smrti. Proto daný přítel stěžovateli radí, aby se do země původu nevracel, neboť mu hrozí trest smrti. V této souvislosti zdejší soud jen pro úplnost podotýká, že postup krajského soudu, který provedl důkaz tímto dopisem, byl v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s.

[32] Z citovaného dopisu přítele stěžovatele dle krajského soudu plyne, že osoby, mající ke stěžovateli vztah, měly být odsouzeny k mnohaletým (popř. doživotním) trestům odnětí svobody a jedna z nich dokonce k trestu smrti. Krajský soud přesto dospěl k jednoznačnému závěru, že obavy stěžovatele z uložení trestu smrti nejsou skutečné, a to zejména s odkazem na skutečnost, že stěžovatel podal žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany se značným časovým odstupem teprve začátkem roku 2013 po umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Jakkoliv je pro posouzení důvodnosti (a věrohodnosti tvrzení žadatele) žádosti o udělení mezinárodní ochrany významný i časový okamžik jejího podání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2002, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94), nejde podle názoru zdejšího soudu o hledisko jediné či snad dokonce rozhodující, ale je třeba přihlížet ke všem okolnostem dané věci. V nyní projednávané věci je potřeba vzít v úvahu, že se stěžovatel v zemi svého původu dopouštěl závažné trestné činnosti spočívající v obchodování s drogami, nadto za situace, kdy v této činnosti v jiné formě (pěstování marihuany) i na území České republiky pokračoval, byl dopaden, odsouzen a vykonal trest odnětí svobody. Jakkoli lze s ohledem na obsah tvrzení stěžovatele pochybovat o jeho lidských a morálních kvalitách, nelze mu upírat jemu příslušející práva plynoucí zejména z mezinárodní zásady „*non refoulement*“, která je způsobilá prolomit i právní úpravu stanovenou v § 75 odst. 1 s. ř. s. (v podrobnostech viz výše). Zdejší soud připouští, že by bylo možné, s ohledem na obsah listiny popsany krajským soudem, či již prokázané skutkové okolnosti případu, spekulovat o tom, zda k důkazu krajským soudem provedený dopis kamaráda není jen účelově sepsaným. Je ovšem nutné zdůraznit, že taková hypotéza (popř. jiné v úvahu přicházející) by bez dalšího mohla jen zpochybnit, a nikoliv bez dalšího vyvrátit logicky i jazykově nejpravděpodobnější výklad obsahu předmětné listiny popsany krajským soudem ve spojení s konstantními tvrzeními stěžovatele o jeho podílu

pokračování

na obchodu s drogami v zemi jeho původu, tj. že stěžovatel ve Vietnamu s drogami obchodoval a jeho spolupachatelé byli odsouzeni k doživotnímu trestu odnětí svobody a zejména i k trestu smrti. Skutečnost, že ve Vietnamu může být za trestný čin související s obchodováním s drogami trest smrti uložen, přitom není sporná.

[33] Žalovaný a potažmo krajský soud při svém rozhodování zejména ve vztahu k trestné činnosti a odsouzení stěžovatele v České republice vycházeli jen z tvrzení stěžovatele a rozhodnutí Policie ČR ze dne 9. 1. 2013, č. j. KRPA-13380/ČJ-2013-000022, o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění. Žalovaný a krajský soud si tedy ani nevyžádali alespoň rozsudek daného trestního soudu k ověření věrohodnosti tvrzení stěžovatele a zjištění důvodů, pro které mělo být stěžovateli uloženo již tímto trestním rozsudkem vyhoštění, zda již v tomto řízení stěžovatel poukazoval na možnost, že mu ve Vietnamu může být uložen (resp. byl uložen) trest smrti, popř. z jakých důvodů tak stěžovatel neučinil. Tuto skutečnost ostatně namítal stěžovatel i v řízení před krajským soudem. Za této situace neměl již žalovaný dostatečný skutkový podklad pro posouzení důvodů pro případné udělení doplňkové ochrany, resp. vyvrácení výpovědi stěžovatele.

[34] Na předcházejících závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že § 19 odst. 1 zákona o azylu vylučuje, aby se žalovaný obrátil na státní orgány Vietnamu a zjistil, zda stěžovatel byl skutečně k trestu smrti odsouzen, zda je proti němu vedeno trestní stíhání, jehož výsledkem může být uložení trestu smrti stěžovateli apod. V tomto směru je stížní námitka stěžovatele zjevně nedůvodná.

[35] Shora uvedené však bez dalšího neznamená, že již za současného skutkového stavu je zřejmé, že stěžovateli lze doplňkovou ochranu přiznat. Pro tento závěr dosud nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, nadále přetrvávají pochybnosti o věrohodnosti tvrzení stěžovatele a je zapotřebí další ověření jeho tvrzení, a to minimálně vyžádáním podkladů týkajících se trestního stíhání a odsouzení stěžovatele v České republice, vyžádáním dopisu kamaráda stěžovatele, který stěžovatel předložil v řízení před krajským soudem, popř. provedením důkazů dalších, u kterých potřeba provedení vyjde v dalším řízení najevo (zejména s ohledem na zjištění učiněná z podkladů trestního řízení stěžovatele), v úvahu přichází i opětovné provedení pohovoru se stěžovatelem a umožnění mu v přiměřené době předložení důkazů, které by mohly věrohodnost jeho výpovědi potvrdit. V této souvislosti je rovněž třeba zdůraznit, že není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí, nemá-li možnost takové jiné věrohodné důkazní prostředky získat. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil veškeré důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57).

[36] V projednávané věci je třeba konstatovat, že v případě, že po doplnění dokazování vyjde najevo, že stěžovateli skutečně v zemi jeho původu uložení trestu smrti hrozí, popř. mu již byl uložen, se bude nutné dále zabývat také tím, zda se na stěžovatelův případ nevztahuje vylučující klauzule obsažená v ust. § 15a zákona o azylu, a to zejména § 15a odst. 1 písm. b) nebo odst. 3 zákona o azylu, podle kterého doplňkovou ochranu podle § 14a nebo 14b zákona o azylu nelze udělit, i když budou zjištěny důvody uvedené v § 14a

zákona o azylu, avšak je důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, spáchal zvláště závažný zločin. Nelze však opomenout, že i v případě, že by na věc stěžovatele dopadala vylučující klauzule § 15a zákona o azylu, nemohl by být v případě hrozícího trestu smrti z území České republiky vyhoštěn, neboť by bylo nutné postupovat podle ust. § 179 odst. 3, 4 a 5 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

[37] Po shora uvedeném výkladu je rovněž třeba se pro úplnost vypořádat s další kasační námitkou stěžovatele, v níž namítá, že jeho přítelkyně je těhotná. V tomto případě jde nepochybně o skutkovou novotu, jde o námitku poprvé uplatněnou teprve v kasační stížnosti, kterou stěžovatel ani nijak nedoložil. Jde o námitku nedůvodnou, neboť podle názoru Nejvyššího správního soudu případné těhotenství přítelkyně stěžovatele není jedním z případů, podrobně popsanych v bodu 29 tohoto rozsudku, pro který by bylo možné se odchýlit od skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k výše uvedenému se touto námitkou Nejvyšší správní soud zabývat nemůže, avšak v dalším řízení ji nemůže žalovaný přehlédnout a musí se s ní rovněž vypořádat.

[38] Nejvyšší správní soud proto dospěl na základě uvedeného k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu v kasační stížnosti napadených výrocích I. a II. zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, zejména vzhledem k rozsahu předpokládaného dokazování, než rozhodnutí žalovaného zrušit, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[39] O návrhu na přiznání odkladného účinku zdejší soud nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[40] Podle § 110, odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu spisu však plyne, že v souvislosti s řízením před krajským soudem ani Nejvyšším správním soudem mu žádné náklady nevznikly, v řízení byl zastoupen advokátkou JUDr. Lucií Poliakovou, která mu byla ustanovena již usnesením krajského soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 49 Az 39/2013 - 11; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Za zastupování v řízení před krajským soudem přiznal krajský soud již ve výroku III. napadeného rozsudku odměnu za zastoupení stěžovatele ve výši 16 456 Kč. Výše nákladů za zastoupení ustanovenou zástupkyní v řízení o kasační stížnosti

pokračování

představuje odměna advokátky za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), dále jeden režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč, tj. celkem 4114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. dubna 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Jakubem Camrdou v právní věci žalobce: **T. V. T.**, zast. JUDr. Lucií Poliakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Panská 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, č. j. 49 Az 39/2013 - 72,

t a k t o :

- I. Výrok I. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2014 - 31, **se opravuje** na správné znění „Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, č. j. 49 Az 39/2013 - 72, **se** ve výrocích I. a II. zrušuje.“
- II. Ve výroku IV. a v poučení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2014 - 31, **se** nesprávné označení tohoto rozsudku jako „usnesení“ **o p r a v u j e** na správné „rozsudek“.

O d ů v o d n ě n í :

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2014 - 31, byl výrokem I. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2013, č. j. 49 Az 39/2013 - 72, zrušen, výrokem II. bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 5. 2013, č. j. OAM-24/LE-BE02-ZA04-2013, a věc byla vrácena žalovanému dalšímu řízení, výrokem III. nebylo žádnému z účastníků přiznáno právo na náhradu nákladů řízení a výrokem IV. byla ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Lucii Poliakové, přiznána odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto *usnesení*. V poučení pak bylo uvedeno, že proti tomuto *usnesení* není opravný prostředek přípustný.

Ve výroku I. rozsudku ze dne 29. 4. 2014 je v důsledku zřejmého omylu uvedeno, že se rozsudek krajského soudu zrušuje, přestože o jeho zrušení bylo rozhodnuto jen ve vztahu ke kasační stížnostem napadeným výrocům I. a II., jimiž krajský soud zamítl žalobu a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Výrok III. rozsudku krajského soudu kasační stížností žalobce napaden nebyl. Tato zřejmá

nesprávnost je zřejmá přímo ze srovnání výroku I. rozsudku zdejšího soudu s jeho odůvodněním. Zároveň byl rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2014 ve výroku IV. a v poučení zjevně nesprávně označen jako „usnesení“.

Uvedené zřejmé nesprávnosti proto zdejší soud opravil postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. tímto opravným usnesením.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu